

Sygn. akt III AUa 1076/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2015 r. w Lublinie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o zapłatę składek

na skutek apelacji wnioskodawcy A. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 8 października 2014 r. sygn. akt VI U 1810/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od A. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

III AUa 1076/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie wnioskodawcy A. M. od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., określającej wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od sierpnia 2003 r. do czerwca 2004 r. w kwocie 3.484,38 zł.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Z dniem 1 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wszczął z urzędu postępowanie w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne należnych od wnioskodawcy

A. M.. Zawiadomił o powyższym wnioskodawcę i wezwał go do złożenia pisemnych wyjaśnień w sprawie przyczyn nieopłacenia składek, pod rygorem wydania decyzji określającej wysokość należności na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów. Wnioskodawca nie złożył żadnych wyjaśnień, co w konsekwencji skutkowało wydaniem decyzji z dnia 20 sierpnia 2013 roku stwierdzającej, że A. M. jest dłużnikiem ZUS z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne. Zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 3 484,38 zł, w tym, z tytułu:

- 1) składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od 08/2003 do 06/2004 w kwocie 1 585,38 zł,
- 2) odsetek za zwłokę w kwocie 1 899,00 zł.

Sąd Okręgowy zważył, że w myśl przepisu art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2013.1442 j.t.) płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Zgodnie z przepisem art. 23 ust. 1 cyt. ustawy od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z póź. zm.).

Na zasadzie art. 32 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do składek na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko organu rentowego w zakresie ustalenia wysokości zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek. Bez wątpienia na skarżącym ciążył obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. A. M. nie złożył żadnych wyjaśnień w postępowaniu prowadzonym przez organ rentowy, a także nie uczestniczył w postępowaniu przed sądem, które sam zainicjował. Dlatego też, wobec braków dowodów przeciwnych, Sąd Okręgowy stwierdził, że A. M. jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia zdrowotne za okres od sierpnia 2003 do czerwca 2004 w kwocie wraz z odsetkami 3 484,38 zł.

Z tych względów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zasądzona od A. M. na rzecz organu rentowego kwota 600 złotych stanowi wynagrodzenie pełnomocnika organu rentowego, które zostało określone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, nr 163, poz. 1349).

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości i zarzucając, że w spornym okresie nie prowadził działalności gospodarczej a pozostawał w zatrudnieniu, toteż nie powinien opłacać składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Uzupełniając apelację, na wezwanie Sądu Apelacyjnego, skarżący jedynie powtórzył twierdzenie o nieprowadzeniu działalności gospodarczej w spornym okresie i wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Radomiu.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wskazaną przez Sąd pierwszej instancji podstawę rozstrzygnięcia, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Apelacja wnioskodawcy jest lakoniczna a zawarty w niej zarzut sprowadza się do błędnego ustalenia Sądu, że skarżący w spornym okresie od sierpnia 2003 r. do czerwca 2004 r. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą, w sytuacji gdy faktycznie pozostawał wówczas w zatrudnieniu, zatem nie powinien uiszczać składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Zarzut ten nie jest zasadny. Przede wszystkim podnieść należy, że wnioskodawca nie złożył w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień i nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie tezy o pozostawaniu w zatrudnieniu i nieprowadzeniu działalności gospodarczej. Sąd Okręgowy nie miał zatem żadnych podstaw do takich ustaleń. Zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności to strony a nie sąd winny wskazywać dowody dla stwierdzenia wskazywanych przez nie faktów i to strony ponoszą odpowiedzialność za wynik postępowania. Sąd może wprawdzie dopuścić dowód niewskazany przez stronę (art. 232 zd. 2 k.p.c.) ale to nie oznacza, iż jest zobowiązany do zastąpienia własnym działaniem beczynności strony. Sąd Apelacyjny podziela w pełni pogląd Sądu Najwyższego, w świetle którego niczym nieusprawiedliwiona beczynność strony w zakresie inicjatyw dowodowych przynieść może ujemny dla niej skutek związany ze stanem nieudowodnienia powoływanych faktów (por. wyrok z dnia 7 marca 2012 r. II PK 155/11 LEX nr 1271587).

W sprawie niniejszej brak podstaw do ustalenia, że wnioskodawca w spornym okresie nie prowadził pozarolniczej działalności gospodarczej i pozostawał w zatrudnieniu. W tej sytuacji zasadnie Sąd Okręgowy przyjął, iż zgodnie z treścią art. 46 ust. 1 w zw. z art. 32 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych był on obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Zaniechanie tej powinności rodzi obowiązek zapłaty odsetek, o czym stanowi art. 23 ust. 1 cyt. ustawy. W tej sytuacji słusznie Sąd Okręgowy zważył, iż decyzja organu rentowego jest prawidłowa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wyrok wydany przez Sąd Okręgowy jest trafny i zgodny z obowiązującymi przepisami zaś apelacja wnioskodawcy jako całkowicie bezzasadna podlega oddaleniu w trybie art. 385 k.p.c.

Organ rentowy jest stroną wygrywającą sprawę zatem wnioskodawca na mocy art. 98 § 1 k.p.c. winien zwrócić mu poniesione koszty procesu tj. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 450 zł. Zasadzając koszty procesu Sąd Apelacyjny miał na uwadze treść § 6 pkt 3 oraz § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst. jedn. Dz.U. Nr 490 z 2013 r.).